

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΩΜΩΔΙΑΝ ΤΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΛΕΥΚΟΣ ΟΙΚΙΣΚΟΣ

ΧΙ ! Δεν θὰ μπορέσω ποτὲ νὰ τὸν λησμονήσω τὸν καλὸν μου ἐκεῖνον φίλον τῶν παιδικῶν μου χρόνων, τὸν φλογερὸν νέον, τὸ ἀτυχὲς θῦμα τῆς ζωῆς, ἡ θλιβερὰ τοῦ ὅποιου ἴστορια φτερουγίζει πάντοτε τριγύρω μου, ὃσαν κανένα ἀρχαῖο παραμύθι, ἀπέριττος καὶ ἀπλῆ, ὅπως ὅλαι
ζι μεγάλαι τραγῳδίαι.

Ολόκληρος ἡ ζωὴ του δὲν ἦτο τίποτε ἄλλο παρὰ μία σειρὰ ἀτυχημάτων. Οἱ γονεῖς του, οἱ τρεῖς ἀδελφοί του, ἀπέθαναν ὁ ἕνας ὑστερὸς ἀπὸ τὸν ἄλλον, πρὶν ἀκόμη τελειώσῃ τὰς ἔγκυκλίους σπουδάς του. Ἡ περιουσία του, ἡ ὥποια ἐνόσῳ ἀκόμη ἐξουσεῖν ὁ πατέρας του ἦτο ἀρκετὰ μεγαλη, ἔξατμίσθη εἰς περιπλόκους δίκις, Καὶ ἡναγκάσθη ἀκόμη εἰς ἡλικίαν δέκα πέντε ἐτῶν νὰ ζῇ μέσα εἰς ἔνα πενιχρὸν δωμάτιον μὲ τὰς πενήντα δραχμὰς ποῦ τοῦ ἔστελλε κατὰ μῆνα ἔνας φιλάνθρωπος μακούνδ. συγγενῆς του.

Δὲν τὸν εἶδα ποτὲ νὰ γελάσῃ καὶ εἰς αὐτὰ ἀκόμα τὰ παιγνίδια μας. Ἡτο ὁ ἐπιμελέστερος, ὁ πρῶτος μαθητής τῆς τάξεως μας. Καὶ ὅμως ποτὲ δὲν ἐκατώθισε νὰ πάρῃ τὸν πρῶτον βαθμόν. Πάντοτε ὅλιγα κλάσματα τὸν ἐμπόδιζαν νὰ γίνη ἀριστούγος.

— "Αχ ! νὰ εἰμποροῦστα νὰ δαυάσω καμμιάν ἡμέραν τὴν μαύρη μου τύχη ! μου ἔλεγε συχνὰ εἰς τοὺς περιπάτους μας μὲ τὴν ἐμπνευσμένην καὶ μελαγχολικὴν φωνὴν του. "Εχασα τοὺς γονεῖς μου, τοὺς ἀδελφοὺς μου, τὴν περιουσίαν μας, ὅλα. Καὶ ὅμως ἡ μοιρά μου μὲ καταδιώκει καὶ εἰς αὐτὸ τὸ σχολεῖον ἀκόμα. Εἴμαι ὁ πρῶτος μαθητής, κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν τῶν τυμαθητῶν καὶ καθηγητῶν μου, καὶ ὅμως δὲν μοῦ δίδουν τὸ ἀριστα ! "Ισως διότι εἴμαι ὁρφανὸς καὶ δὲν ἔχω κανένα προστάτην, κανένα μέσον !

Κέστεναζε βαθειά ἐνῷ ἔνα θολὸ δάκρυ ἔλαμπε μέσα εἰς τὰ μαῦρα του μάτια.

Πολλὲς φορὲς μέπαρακαλοῦσε νὰ περνοῦμεν ἀπὸ τὸ πατρικό του σπίτι, τὸ ὅποιον πρὸ πολλοῦ εἶχε γίνει ίδιοκτησία ἄλλου. Καὶ ὡσάν ἐξάριστος ἀπὸ τὸν παράδεισον ἐκεῖνον τῶν παιδικῶν του γρόνων, ἔστρεφε συχνὰ κέκυταζε μὲ κάποια μυστικὴ λαγκτάρα τὸ μικρὸ ἐκεῖνο παλάτι μέσα εἰς τὸ ὅποιον ἐπιβυμοῦσε νάποθάνη.

Ἡ πρώτη του ἀγάπη ἦτο ἀτυχῆς κέκείνη. Τὰ τραγούδια ποῦ τῆς ἔγραφε—διότι κατὰ τὰ πρῶτα φοιτητικά του χρόνια ἦτο καὶ αὐτός, ὅπως ὅλοι, ὀλίγον ποιητής—ἥμ. ποροῦσαν νὰ συγχινήσουν καὶ πέτραν ἀκόμα. Καὶ ὅμως τὸν ἀπατοῦσε μένα φοιτητὴν γείτονά της. Καὶ ἀναγκάσθηκα νὰ μὴ τὸν ἀφήσω μίαν ὀλόκληρον ἑδομάδα φοβούμενος μήπως προσῆ εἰς κανένα κίνημα ἀπονενοημένον. Καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν εὐγλωττίαν, ποῦ μοῦ εἶχεν ἐμπνεύσει ἡ πρὸς αὐτὸν εἰλικρινῆς μου φιλία, μία μόνον φράσις τὸν ἔσωσε πράγματι κατὰ τὴν περίοδον ἐκείνην τῆς στυγνῆς του ἀπελπισίας ὡσὰν καρμιά σανίδα ναυαγοῦ μέσα εἰς τὴν τρικυμίαν:

— 'Εσύ λοιπὸν εἶσαι ὁ χαλύβδινος χαρακτὴρ ποῦ καυχᾶται πῶς θὰ δαμάσῃ τὴν τύχην;

'Εσήκωσεν ἔξαφνα τὴν ὥχραν κεφαλήν του ὡσὰν νὰ ἔξυπνησεν ἀπὸ βαθὺν ἐφιάλτην καὶ μέκυτταζε μὲ τὰ θαυμωμένα του μάτια, μέσ' ἀπὸ τὰ ὅποια εἶδε γὰ λαμπυρίζη μία ἀστραπὴ ἐλπίδος.

— "Εχεις δίκαιον! "Ισως τὴ δαμάσω. "Αχ! νὰ ἐγινότανε αὐτὸ τὸ θαῦμα.

— Μελέτησε! Ἡ ἐπιστήμη θὰ σὲ σώσῃ καὶ θὰ σὲ ἀναδειξῃ, τοῦ εἴπα.

'Απὸ ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὸν ἔβλεπα σπανιώτερον πλέον.' Άλλὰ κάθε φορὰν εἶχε νὰ μοῦ διηγηθῇ καὶ μίαν ἀτυχίαν του. Εἶχεν ἀλλάξει: ἐξ δωμάτια ἐντὸς ἐνὸς ἔνους. Εἰς τὸ πρῶτον δωμάτιον ἐνωχλεῖτο εἰς τὰς μελέτας του ἀπὸ τὰ γυμνάσματα τοῦ πιάνου μιᾶς ἀρχαρίας μαθητρίας εἰς τὸ παραπλεύρως κείμενον δωμάτιον. Εἰς τὸ δεύτερον εἶχε πάροικον ἔνα μανιώδη πτηνόφιλον, ὃ ὅποιος ἀνέτρεψε καναρίνια. Εἰς τὸ τρίτον ἀρρώστησε διότι ἦτο ὑγρόν. Εἰς τᾶλλα εἶχε διαφόρους ἐνοχλήσεις ἀπὸ τὰς οἰκοδεσποινας ἢ ἀπὸ τὰ παιδιά των.

"Αν καὶ τὸν ἀγαποῦσα πολύ, ἀρχισα νὰ τὸν ἀποφεύγω, διότι κάθε φορὰν ἐφοβούμην μήπως ἀκούσω καὶ μίαν νέαν ἀτυχίαν του. 'Ησθανόμην ὅτι τοῦτο ἦτο ἐγωϊσμός, ἀλλ' ἡ νεότης εἶνε τόσον σκληρὰ ἐνίστε, καὶ ἡ ζωὴ κάθε ἀνθρώπου ἔχει τόσας ἀθλιότητας!

— 'Η λέξις ἀτυχὴς δὲν εἶνε, φίλε μου, ικανὴ νὰ ἐκφράσῃ

τὴν ἄμοιρη ζωή μου. Μόνον ἡ τουρκικὴ ἀγαῖρευτος μοῦ ἀρμόζει, μοῦ ἔλεγε μένα πικρὸς χαμόγελον εἰς τὰ χείλη του. Ναι, εἶμαι ὁ ἀχαίρευτος. Ἡ μοῖρά μου, ὅταν ἐγεννήθηκα μέσφράγισεν ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπον καὶ μὲν καταράσθηκε νὰ μὴν ἴδω χαῖρι καὶ προκοπή. Εἶμαι ὁ ἀχαίρευτος!

Καὶ μὲν ἀφῆγε βιαίως διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ μελετήσῃ εἰς τὸ δωμάτιόν του. Τὸν εἶχα χάσει ἐπὶ δύο ἔτη, ὅταν μίαν ἡμέραν τὸν εἶδα τελείως μεταμορφωμένον. Δὲν εἶχε πλέον μέσα εἰς τὸ μάτι του τὸ φοβισμένον ἐκεῖνο βλέμμα, ποῦ τοῦ εἶχαν ἀφῆσει αἱ ἐναντιότητες τῆς ζωῆς, οὔτε τὴν ἀστάθειαν ἐκείνην τῶν κινήσεων καὶ τῶν χειρονομιῶν, ποῦ του προσέδιδε μία κάποια φυσικὴ δειλία.

Τοῦ ἀνεκοίνωσα τὴν σκέψιν μου αὐτὴν μὲν δὲλην τὴν χαράν μου.

— Αἴ! φίλε μου, ἡ ἐπιστήμη ἀνδρίζει τὴν ψυχήν μας. Τὸ φῶς τῆς μᾶς ὀδηγεῖ ἀσφαλῶς μέσα εἰς τοὺς σκοτεινοὺς λαβυρίνθους τῆς ζωῆς. Δίδω ἔξετάσεις μετὰ τρεῖς ἡμέρας καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ παρευρεθῆς. Εἶσαι ὁ μόνος ἀνθρώπος ποῦ ἔχω εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον. Σλπιζω νὰ μοῦ δώσουν ἀριστα, ἀν καὶ δὲν ἔχω κανένα μέσον.

Τὸν ἐσυνάδευσα εἰς τὸ Πανεπιστήμιον τὴν ώρισμένην ἡμέραν. Εἶχε πεποιθησιν ὅτι θὰ ἔδιδεν ἔξετάσεις μόνος του, ἀνευ συναδέλφου, καὶ πράγματι μέχρι τῆς πρωΐας τῆς ἡμέρας ἐκείνης δὲν εἶχε παρουσιασθῆ κανένας ύποψήφιος δι' ἔξετάσεις. Τὴν μεσημέριαν οὖν εἶπαρουσιασθη ἔνας ἄλλος τελειόφοιτος, ὅστις εκκατόρθωσε νὰ τὸν δεχθοῦν εἰς τὸ μέδιον ἔξεταστικὸν τμῆμα τοῦ φίλου μου, ἡ ἐπιστημονικὴ ἀξία τοῦ ὅποιου εἶχε γίνει γνώστη εἰς δὲλην τὴν πανεπιστημιακὴν νεολαίαν. Ἐπιστημονικῶς ἥτο μετρίως κατηρτισμένος, καὶ ἡλπιζε νὰ ύψωθῇ κάπως ὁ βαθύρρος του ἀπὸ τὴν ἵκανότητα τοῦ συναδέλφου του.

“Η αἰθουσα τῶν ἔξετάσεων ἥτο γεμάτη ἀπὸ τελειοφοίτους καὶ φοιτητὰς τῆς Νομικῆς Σχολῆς. Εύθυνς ἔξ αρχῆς αἱ ἀπαντήσεις τοῦ φίλου μου ἦσαν τόσον εὔστοχοι, τόσον ἐμβριθεῖς, ὡστε εἰς τὰ σοβαρὰ πρόσωπα τῶν καθηγητῶν ἔθλεπε κανεὶς ζωγραφισμένην τὴν εὐχρέσκειαν καὶ τὸν θαυμασμόν των. Κάθε ζήτημα τὸ ἀνέλυε βαθύτατα ως ἔξοχος γνώστης τοῦ δικαίου.

“Ο σύντροφός ἀπήντησε μετρίως μὲν δὲλην τὴν εύμενη διάθεσιν τῶν καθηγητῶν του, πλησίον τῶν ὅποιων εἶχε καταβάλει ἰσχυρὰ μέσα.

“Εἶω εἰς τὸ προαύλιον τοῦ Πανεπιστημίου, μετὰ τὸ πέρας τῶν ἔξετάσεων ὅλοι ὅσοι εἶχαν παρευρεθῆ εἰς τὸν θρίαμβον τοῦ φίλου μου, ἐπερίμεναν ἀνυπομόνως τάποτελέσματα, συγχαίροντες ἐκ τῶν προτέρων αὐτὸν ως ἀριστούχον. Ήμουν τόσον βέβαιος περὶ

τοῦ βαθμοῦ αὐτοῦ, ὥστε τοῦ εἶπα ἀσπαζόμενος αὐτὸν :—Αὐτὴ τὴ φορὰ σοῦ χαμογελᾶ ἡ τύχη, καὶ ἡ ζωή, ἡ πραγματικὴ ζωὴ σοῦ στρώνει να περάσῃς δάφνας καὶ ρόδα.

Καὶ ὅμως ἡτο κατωγρος καὶ σφόδρα συγκεκινημένος. Ἐφοβήθη μήπως ἐλαττωθῇ ὁ βαθμός του ἔνεκ τῆς μετριότητος τοῦ συντρόφου του.

‘Αλλοίμονον ! Αἱ προαισθήσεις του δὲν διεψεύσθησαν.

Τὸ ἀποτέλεσμα ἡτο λίαν καλῶς μετὰ πολλῶν ἐπιώνων. Ὁλίγον ἔλειψε νὰ καταπέσῃ λειπόθυμος. Οἱ παρευρισκόμενοι ἤγανάκτησαν τόσον πολύ, ὥστε οἱ καθηγηταὶ ἔφυγαν αὐθωρεὶ μήπως ἀπεδοκιμασθοῦν μεγχλοφώνως διὰ τὴν ἄδικον ἐκείνην βαθμολογίαν.

— Δὲν σοῦ εἶπα ἐγώ : Εἴμαι ἀγαίσευτος, φίλε μου, κέκλακεν ωτὰν μικρὸ παιδί μέστα εἰς τὴν ἀγκάλην μου.

Ἐπέρασεν ἀρκετὸς χρόνος ἀφ' ὅτου δὲν τὸν εἶδα πλέον μέστα εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς. Εἶχε κατορθώσει νὰ κερδίσῃ τὰ πρὸς τὸ ζῆν διὰ τῆς μεγάλης ικανότητός του, ἀλλὰ ἡ πελατεία του δὲν ἡτο ἀκόμη ἀρκετὴ ὥστε νὰ ζῇ ἀνέτως Ἡτο τέλειος ἐπιστήμων, ἀλλ' εἰς τὸ πρακτικόν του στάδιον ἐστερεώτο κάποιας εὐστροφίας διὰ νάποκτήσῃ μεγάλην πελατείαν.

Ἐνόμιζες ὅτι ἡτο τὸ ἀγκαπημένον παίγνιον τῆς Τύχης, ἡ ὅποια τοῦ ἐπικρουσίαζε κάθε στιγμήν, διὰ νὰ παίξῃ μαζύ του, τὸ καλειδοσκόπιον τῆς εὐτυχίας, κ' ἐνῷ δι' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἔχει τὸν ὄφθαλμούς δεμένους, διὰ τὸν τελείπωρον φίλον μου, ἔλεγες, ὅτι ἐκκατέβαζε τὸν ἐπίδεσμόν της διὰ νὰ διασκεδάσῃ μὲ τὴν ἀγωνίαν του. Καὶ ἡμποροῦσα νὰ συνοψίσω σὸην τὴν ζωήν του : εὔτυχης παρὰ κάτι.

Καὶ μήπως τάχα εἶχε μεγάλους πόθους, μεγάλα δύνειρα ;

Τὸ μεγαλείτερον ἴδιανικόν του ἀφ' ὅτου τὸν ἐγγάρισκα εἰς τὰ μικρὰ μας χρόνια, ἡτο ἔνας λευκὸς οίκισκος.

— ‘Αγ ! φίλε μου, ἔνας λευκὸς οίκισκος ’στὴν ἔξοχή, γωμένος μέστα σένα κῆπον μὲ τέσσερα, πέντε δωμάτια, μία καλὴ γυναικοῦλα νὰ σὲ ἀγαπᾷ, νὰ σ' ἐννοῇ, ἰδοὺ τὸνειρό μου, ὅταν ἀποκτήσω περιουσίαν κακμάιαν ἡμέραν.

Καὶ φαντασιοκόπος, ὅπως ἡτο, μοῦ περιέγραψε μάλιστα τὸ σπιτάκι του ἐκεῖνο μὲ τόσην δύναμιν φαντασίας, μὲ τόσην ψυχικὴν λαχτάραν, ὥστ' ἐνόμιζα πῶς τὸ ἔβλεπα νάναπηδῷ ἐμπροστά μου κατάλευκο, ωστὲ ἀπὸ κανένα μαγικὸ ραβδὶ κακμιᾶς μάγισσας.

Μίαν ἡμέραν μοῦ γράψει ὅτι ἀρραβωνίζεται καὶ σπεύδω νὰ τὸν

συγχαρῶ. Πράγματι εἶχεν ἀνταλλάξει ἀρραβώνα μὲ μίαν κόρην ἐνὸς ἀρχαίου δικηγόρου, ὅστις ἡδυνήσῃ τὸν ἔντιμον καὶ ἀγαθὸν χαρακτῆρα τοῦ φίλου μου καθὼς καὶ τὴν μεγάλην ἐπιστημονικὴν του ἀξίαν.

— Εἴμαι ἐπὶ τέλους εὔτυχής, μου εἶπε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ ὑπεργειλίζουσαν γαράν. Εἶνε καλὴ καὶ ωραῖα. Θὰ τὴν ἴδης καὶ σύ, διότι κάθε μέρα τῆς ὁμιλῶ γιὰ σένα.

— "Ωστε ὁ λευκὸς οἰκίσκος;

— Εἶνε καὶ αὐτὴ ὀνεροπόλος καὶ φωμαντική, ὅπως ἐγὼ κέπι-δοκιμάζει τὰ σχέδιά μου. Θὰ ἔγρης καὶ σὺ τὸ δωμάτιόν σου, ὅταν ἔργεσαι νὰ μᾶς βλέπης. Ο πενθερός μου ἀσχολεῖται νὰ εὕρῃ τὸ κατάλληλον οἰκόπεδον ἀπὸ τώρα. Α! φίλε μου, εἴμαι εὔτυχής, εἴμαι εὔτυχής ἐπὶ τέλους . . .

"Η εὔτυχία του ἄρχιζε νὰ μὲ καταλαμβάνῃ ὀλίγον κατ' ὀλί-γον κέμενα, καὶ ἡσθάνθην ἔνα εἶδος θριάμβου διὰ τὴν νίκην του αὐτὴν κατὰ τῆς παντοδυνάμου είμαρμένης. Καὶ τὸν ἀγαποῦσα τόσον, ὥστε ἄρχισα νὰ θεωρῶ τὸν λευκὸν οἰκίσκον ὀλίγον καὶ ὡς ἰδικόν μου.

Εἶχαν πλέον ὅλα ἔτοιμασθη διὰ τὸν γάμον. Εἶχα μάλιστα γρά-ψει καὶ τοὺς ἐπιθαλαμίους στίχους, μὲ τοὺς ὅποίους ἐπρόκειτο νὰ συνοδεύσω τὴν ἀνθοδέσμην μου, ὅτε, ἔνα πρωΐ, λαμβάνω μίαν ἐπιστολὴν του, ἡ ὅποια μου ἀνήγγειλε μέσα εἰς σπαρακτικὰς γραμμὰς τὴν βρατεῖαν ἀσθένειαν τῆς μνηστῆς του.

"Τάπερ ἀπ' ὀλίγας ἡμέρας τὴν ἐσυνοδεύσαμεν εἰς τὸν τάφον.

* *

"Αφοῦ τὴν ἔκλαυσεν εἰλικρινῶς τρεῖς μῆνας, ἐօρίθη κατόπιν ἀπεγνωσμένος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ζωῆς μὲ μίαν τέτοιαν νευρικὴν πυραφοράν, ποὺ μέκαμε νάνησυχῷ πολλάκις.—"Αφησα κάθες ἴδεαν γάμου, μου ἔλεγε μὲ ἀποφασιστικὸν τόνον. Εἴμαι τὸ πουλὶ τῆς συμφορᾶς, καὶ δὲν πρέπει νὰ ἐνώσω τὴν ζωὴν μου μὲ καμμίαν γυναῖκα. Τὸ μόνον πρᾶγμα ποὺ λαχταρῶ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον κεργάζομαι πυρετωδῶς διὰ νὰ τὸ ἀποκτήσω, εἶνε ὁ λευκὸς οἰκί-σκος μὲ τοίχα μόνον δωμάτια. "Ενα γιὰ μένα ἔνα γιὰ σένα, καὶ ἔνα διὰ τὴν βιβλιοθήκην μου, ὀλίγα δένδρα γύρω καὶ τίποτε πλέον. Θὰ ἴδης, θὰ ἐπιτύχω . . .

"Ο πόθος τοῦ νὰ πλουτήσῃ ταχέως, καὶ νάπομονωθῇ εἰς τὸ ἴδινικὸ ἔκεινο σπιτάκι, τὸν ἔκαμε ν' ἀφίσῃ τὸ δικηγορικὸν ἐπάγ-γελμά του, καὶ νὰ σιφθῇ ἀκατάσχετος εἰς γρηματιστικὰς κερδο-σκοπίας. Αἱ συγκινήσεις τοῦ γρηματιστηρίου τὸν ἐνάρκωναν, τὸν

έμορφίνιζαν τόσον πολύ, ώστε' έλησμονοῦσε τοὺς πόνους τῶν μαρτυρίων τῆς ζωῆς του.

Ἡ τύχη τοῦ ἔγκαιρογέλασε καὶ πάλιν καὶ κατώρθωσεν ἐντὸς ἑνὸς ἔτους νὰ κερδίσῃ πενήντα γιλιάδας δραχμάς.

— Τὴν ἐδάμασα ἐπὶ τέλους τὴν ἀγρείαν, μοῦ ἔλεγε μὲ θριαμβευτικὸν ὑφος.

— Μὴ παιξῆς πειά, φίλε μου, τοῦ εἶπα. Εἶνε ἀρκετὰ αὐτὰ δι᾽ ἓναν ἄνθρωπον ὅλιγαρχη ὅπως σύ. Μπορεῖς νὰ κτίσης καὶ τὸν λευκὸν οἰκίσκον σου καὶ νὰ ζήσης ἀνέτως.

— Θὰ τῆς κάμω ἐκατὸν καὶ ἔπειτα πλέον σοῦ ὄρκιζομαι εἰς τὴν φιλίαν μας πᾶς θὰ ήσυχάστω. Εἴμαι βέβαιος πῶς θὰ ἐπιτύχω, διότι ἡ τύχη μου ἡμέρευσε πλέον.

Καὶ πράγματι ἐκέρδιζε πάντοτε. Ἡ ἐλπὶς του εἰς τὸ μέλλον, εἰς ἓνα μέλλον αἰθρίον κεύτυχισμένον, ἐλάμβανε σάρκας. Καὶ ἔξαφνα μίαν ἡμέραν μου ἀναγγέλλει ἐπισήμως πῶς εύρισκεται εἰς διαπραγματεύσεις νάγοράσῃ τὸ σπίτι του πατρός του.

— Ἐκεῖ ποῦ ἔγεννήθηκα, ἐκεῖ θέλω νάποθάνω.

— "Ωστε ὁ λευκὸς οἰκίσκος ; . . .

— Αἱ ! μὰ τώρα εἴμαι πλούσιος καὶ λαχταρῶ νὰ ζαναγοράσω τὸ παλατάκι του πατρός μου. Ἐκεῖ μέστα θὰ ήσυχάσω πλέον.

Ἐπρόκειτο νὰ ύπογραφῇ τὸ συμβόλαιον καὶ μέπροσκάλεσε νὰ τὸν συνοδεύσω ὡς μάρτυς εἰς τὸ συμβολαιογραφεῖον. Ἡ χαρά μας ἔδιδε πτερά εἰς τὰ πόδια μας, κ' ἐνῷ ἐπηργαίναμεν πρὸς συνάντησιν τοῦ ἴδιοκτήτου, ἐσκέφθη, ὅτι ἐπρεπε νὰ περάσωμεν ἀπὸ τὸ Χρηματιστήριον. Τὸ πρῶτον πρόσωπον ποῦ εύρήκαμεν εἰς τὴν θύραν, ἥτο δὲ μεσίτης του, ὅστις τοῦ ἀνήγγειλεν, ὅτι ἐνῷ ἐπρόκειτο νὰ πωλήσῃ εἰς ύψηλὰς τιμὰς τὰ χρεώγραφά του, ἵνα αἰφνίδιον κατρακύλισμα κατόπιν μιᾶς δυσαρέστου τηλεγραφικῆς εἰδήσεως τῆς μεσημβρίας τὸν εἶχεν ἐντελῶς καταστρέψει.

Ἐμεινε κεραυνόπληκτος. Οἱ ὄφθαλμοί του εἶχαν λάβει κάποιαν ύελωδη ἀκαμψίαν κέφοισθην μήπως ἐσαλεύθη τὸ λογικόν του ἀπὸ τὸ ἔξαφνικὸν αὐτὸ κτύπημα.—Φύγε ἀπὸ κοντά μου καὶ σύ ! Μὴ μὲ πλησιάζῃς πλέον ἐκραύγαζε μετ' ὅλιγον μὲ τόνον ἀγρίας ἀπελπισίας. Εἴμαι τὸ πουλὶ τῆς συμφορᾶς . . . Οὔτε τὸ χέρι μὴ μοῦ δώσῃς πλέον ! .. Θά σου κολλήσω τὴν δυστυχίαν !

* * *

Εἶχε πράγματι ἀνάγκην ἀπομονώσεως καὶ μετ' ὅλιγας ἡμέρας τὸν ἄφησα πλέον εἰς τὴν ἀμείλικτον τύχην του. Ἡμαθα μόνον, ὅτι εἰσῆλθεν ώς ύπαλληλος εἰς ἓνα ἐμπορικὸν κατάστημα κέζουσε ἡσύχως μὲ τὸν μισθόν του εἰς ἐν ἀπόκεντρον μέρος τῆς πόλεως.

Απουσίαστα πολὺν χρόνον ἀπὸ τὰς Ἀθήνας καὶ δὲν εἶχα λάβει καμμίαν ἐπιστολήν του. Κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου ὅμως πάντοτε ἐμελετοῦσα τὴν θλιβερὰν ιστορίαν τῆς ζωῆς του. Δὲν εἰξέρω κατὰ πόσον εἰμποροῦν νὰ μᾶς παρηγορήσουν εἰς τὰς ἴδικάς μας ἀτυχίας αἱ συμφοραὶ τῶν ὄμοιών μας, πάντοτε ὅμως μᾶς δίδουν κάποια φιλοσοφικὰ διδάγματα εἰς τῆς ζωῆς τὸν ἀγῶνα. Καὶ διὰ τοῦτο, δταν ἔλεγα εἰς κανένα τὴν σχεδὸν ἀπίθανον αὐτὴν ιστορίαν, αἰσθανόμην κάποιαν ἀνακούφισιν διὰ τὴν ἴδικήν μου.

Τὸν πρῶτον ποῦ εἶδα κατὰ τὴν ἐπιστροφήν μου ἦτο ἑκεῖνος. Εἶχε γηράσει κατὰ δέκα ἔτη. Ἡ κόμη του εἶχε λευκανθῆ καὶ μόλις εἰμπόρεσα νὰ τὸν ἀναγνωρίσω.

— Δὲν εἴμ’ εὔτυχής, καῦμένε, μοῦ εἶπε, ἀλλὰ εἴμαι ἥσυχος πλέον. Ἔχω μάλιστα κάμει καὶ κάποιες οἰκονομίες . . . ξεύρεις διὰ τὸν λευκὸν οἰκίσκον μας. Ὁχι ὅμως μεγάλα πράγματα, δύο μόνον δωμάτια, ἔνα γιὰ μένα, καὶ ἔνα γιὰ σένα. Χωρὶς ὅμως δένδρα τριγύρω . . . Τί τὰ θέλεις ; . . .

— "Ωστε τὸν σκέπτεσαι πάντοτε τὸν λευκόν σου οἰκίσκον ; . . .

— Μέχρι τοῦ τάφου. Τώρα μάλιστα ποῦ ἐπέστρεψες, μοῦ ἀγαψες περισσότερον αὐτὸν τὸν αἰώνιον πόθον μου. . . Σκέπτουαι μάλιστα πολὺ όγρήγορα νάποσύρω αὐτὰς τὰς οἰκονομίας, ποῦ ἔγω καταθέσει εἰς τὸ κατάστημα τοῦ προϊσταμένου μου.

Ο λευκὸς οἰκίσκος του ! Αὐτὸς ἦτο τὸ αἰώνιον ἵνδαλμά του, τὸ δόποῖον εἶχε καταντήσει ἔνα εἶδος χρονίου παραληρήματος ὑστεροῦ ἀπὸ τὰς τόσας συμφοράς του.

Μετ’ ὀλίγας ἡμέρας ἀνέγνωσα εἰς μίαν ἐφημερίδα τὴν εἰδῆσιν τῆς πτωχεύσεως τοῦ μεγάλου ἐκείνου ἐμπορικοῦ καταστήματος καὶ μιὰ τέτοια ἀγανάκτησις μὲ κατέλαθεν, ὥστε ἐξέσχισα τὸ φύλλον ἑκεῖνο.

Τὸ βράδυ, ἐπιστρέψας εἰς τὸ σπίτι μου, τὸν εὔρηκα εἰς τὸ γραφεῖον μου γαλήνιον ἀλλ’ ώχρον. Μόλις μὲ εἶδεν ἀρχις, ἔνα γέλοιο συριστικὸν καὶ παρατεταμένον ποῦ μέκαμε νάνατριχιάσω σύστωμος.

— Τὰ ἔμαθες βέβαια, μοῦ εἶπε. Τώρα εἴμ’ εὔτυχής, φίλε μου. Τώρα πραγματοποιεῖται τόνειρο τῆς ζωῆς μου. . . Τώρα πλέον θάποκτήσω πολὺ γρήγορα τὸν λευκὸν οἰκίσκον . . . Μὰ ξεύρεις; μόνο μία καμαρίτσα . . . καμηλὴ καὶ στενή . . . νὰ ζῶ υόνος μου, χωρὶς κάνενα νάρχεται νὰ μὲ βλέπῃ . . . Δὲ θὰ κοστίσῃ τίποτε σχεδὸν . . . μπορῶ νὰ τὴ γιτίσω καὶ μόνος μου . . . ἔνα εἶδος ἐρημοκλῆσι . . . καμηλὴ καὶ στενή . . . μὲ δύο τρία κυπαρισσάκια γύρω-γύρω . . . Ἐκεῖ πειὰ θὰ ἥσυχάσω αἰωνίως . . . αἰωνίως . . .

‘Ο ἄμαιρος ! Δὲν ἡμπόρεσεν ἀνθέξῃ εἰς τὸ τελευταῖον αὐτὸ κτύπημα τῆς ἀμειλίκτου εἰμαρμένης καὶ ὑστερ’ ἀπ’ ὅλιγον χρόνον οἱ ὅλιγοι φίλοι του τὸν ἐσυνοδεύσαμεν εἰς τὴν τελευταῖαν του κατοικίαν.

Ἐκεῖ, ἀπέκτησεν ἐπὶ τέλους τὸν λευκόν του οἰκίσκον . . .

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΤΡΑΤΗΓΗΣ

ΤΑΡΤΑΡΙΝΟΣ

Ο ΕΚ ΤΑΡΑΣΚΩΝΗΣ

I

ΚΑΙ ἔκκινεῖ ὁ Ταρταρῖνος !
Τῶν φίλων του αὐτὸν γελώντων
Φεύγει ἀγέρωχος ἔκεινος
διὰ τὴν θήραν τῶν λεόντων.

Καὶ δυσφορῶν ἐν πανοπλίᾳ
ἀγρίᾳ ὥσῳ καὶ ποικίλῃ,
βαδίζει φεῦ ! ἐν δυσκολίᾳ
ἡ ἀκαμπτος ἔκεινη ὅλη.

Εἶν’ εὔγενες τὸ θήραμά του...
καὶ ἔνδοξον τελεῖ πορείαν
“Ἄς τὸν νομίζωσι : μωρίαρ
καὶ πάμμωρον τὸ πρόγραμμά του.

Τρέχει... βραδυπορεῖ δὲ μᾶλλον
ἡ ταρταρίνειος χελώνη...
Καὶ.. γέλωτες ἐν Ταρασκώνῃ
καὶ θόρυβος ἐκ τῶν μεγάλων.

— Φεύγει εἰς λέοντας — φωνάζουν
οἱ Ταρασκώνιοι, ἔκεινος.
Καὶ πάντοτε ἔκει καγχάζουν :
εἰς λέοντας ὁ Ταρταρῖος.

“Αρτα 9 Ζερέου 1900.

II

Δεοντοθήρας ως ἔκεινος
μέσω θηρίων ἥδη κεῖται
ὁ θηριώδης Ταρταρῖνος
καὶ πρὸς τὴν ἄγραν του κινεῖται..

‘Αγέλας συναντῷ πανθήρων
καὶ ἄρκτους τόσας τῶν δρυμώνων,
‘Απλῶς τοῖς ρίπτει βλέμμα εἰρόν
κι’ εἰς λέοντας βαδίζει μόνον.

Τέλος ἐφάνη καὶ ὁ λέων.
‘Οργίλος ως ὁ Ταρταρῖνος
‘Ωρύεται ἐγγύς του πλέον...
ἀλλὰ ὡρύεται κι’ ἔκεινος.

Τὴν κεφαλὴν βραδέως κύπτει
καὶ τὸν κτυπῆ ἀνοικτιρμόνως.
τρωθὲν τὸ θήραμά του πίπτει...
— πτωχῆς γραὸς ἀθλία ὅνος ! ..

III

Πρὸς Ταρασκώνην ἔκινεῖτο
μετ’ οὐ πολὺ, δλων γελώντων.
Καὶ πάντοτε τοῖς διηγεῖτο
διὰ τὴν θήραν τῶν λεόντων ! ..

A. I. ΓΑΒΡΙΛΗΣ